

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem łącznym z dnia 6 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Łęczycy, sygn. akt I Ns 209/15, w I. sprawie z wniosku M. J. z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zatwierdzenie uchylecia się od skutków prawnych, II. sprawie z wniosku D. J. z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zatwierdzenie uchylecia się od skutków prawnych, III. sprawie z wniosku M. U. z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zatwierdzenie uchylecia się od skutków prawnych, IV. sprawie z wniosku A. B. (1) z udziałem (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. o zatwierdzenie uchylecia się od skutków prawnych w pkt. 1. oddalił wniosek M. J.; w pkt 2. ustalił, że każdy zainteresowany ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie; w pkt. 3 oddalił wniosek D. J.; w pkt 4 ustalił, że każdy zainteresowany ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie, w pkt 5 oddalił wniosek M. U.; w pkt 6 ustalił, że każdy zainteresowany ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie, w pkt 7 oddalił wniosek A. B. (1); a w pkt 8 ustalił, że każdy zainteresowany ponosi koszty postępowania związane ze swoim udziałem w sprawie.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódła uczestniczka A. B. (1) zaskarżając je w całości i zarzucając mu, że zostało oparte na błędnym ustaleniu Sądu I instancji, iż skarżąca wiedziała o długach jej matki J. J. i oparł się na nieprawdziwych zeznaniach jej brata K. J.. Uzasadniając apelację skarżąca argumentowała, że ze względu na stan zdrowia jej mamy nie była w stanie zorientować się w jej sytuacji majątkowej, a jedyną osobą, która posiadała wiedzę o rozliczeniach finansowych był jej brat K. J.. W konkluzji do stawianego zarzutu wносиła o zmianę zaskarżonego postanowienia.

W odpowiedzi na apelację uczestnik postępowania (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., będąc reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika, wnosił o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od wnioskodawczyni na rzecz uczestnika (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych na podstawie art. 520 §2 k.p.c.

W uzupełnieniu apelacji skarżąca wskazała, że przedmiotowemu postanowieniu zarzuca:

1. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że A. B. (1) miała wiedzę o zaciągniętej przez matkę pożyczce oraz nieuzasadnione przyjęcie, iż K. J. informował rodzeństwo o zaciągniętym długu, jak i fakcie, że dług po matce nie został spłacony;

2. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c:

- poprzez sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, uznanie przez Sąd I Instancji, że zeznania K. J. są wiarygodne, w sytuacji gdy pozostają one w sprzeczności z zeznaniami pozostałego rodzeństwa, które są spójne, logiczne, wewnętrznie niesprzeczne, a treść zeznań K. J. wynika jedynie z braku przyzwoitości i braku odwagi w przyjęciu na siebie zobowiązań finansowych matki, za które poręczył i wyłącznie on o nich wiedział;

- poprzez sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego odmówienie wiary zeznaniom A. B. (1) oraz pozostałych wnioskodawców, w przedmiocie braku wiedzy o zobowiązaniach finansowych matki oraz podjętych przez nich działaniach w celu ustalenia stanu spadku;

- poprzez sprzeczne z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego przyjęcie przez Sąd I instancji, że sam fakt odbioru korespondencji przez A. B. (1) adresowanej do matki, bez jej otwierania i zapoznawania się z jej treścią jest wystarczający do stwierdzenia, że A. B. (1) miała wiedzę na temat pożyczki oraz jej wypowiedzenia;

- naruszenie art. 1019 § 1 k.p.c. poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji nieuzasadnione przyjęcie, iż A. B. (1) nie mogła skutecznie uchylić się od skutków prawnych niezłożenia w terminie oświadczenia o odrzuceniu spadku.

W konkluzji apelantka wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia, a konsekwencji przyjęcie oświadczenia o odrzuceniu spadku po J. J. i zatwierdzenie uchylecia się przez skarżącą od skutków prawnych niezachowania terminu do złożenia przedmiotowego oświadczenia, a także o zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd pierwszej instancji rozpoznający sprawę dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, w granicach swobodnej oceny dowodów, o której stanowi art. 233 § 1 k.p.c. i wyprowadził z nich należyte uzasadnione wnioski, jak również nie naruszył norm prawa materialnego. Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, który Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własny, uznając jednocześnie, że aktualnie zbędne jest jego szczegółowe powielanie.

Tytułem wstępu przypomnieć należy, że o ile Sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, o tyle wiążą go zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego /por. uchwała Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego 31 stycznia 2008r., III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55/, dlatego powoływanie się w zarzutach na naruszenie prawa procesowego, ma skutek procesowy tylko do wymienionych w odwołaniu konkretnych zarzutów naruszenia procedury, z wyjątkiem powodujących nieważność postępowania.

W istocie apelacja wnioskodawczyni sprowadza się do postawienia zarzutu obrazy przepisu art. 233 §1 k.p.c. Oparcie apelacji na takim zarzucie nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla strony skarżącej ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla apelującego oceny materiału dowodowego, albo też na wskazaniu rozbieżności w zgromadzonych dowodach.

Sąd I instancji prawidłowo oraz dokładnie przeprowadził postępowanie dowodowe i orzekł na podstawie wszystkich zaoferowanych przez strony dowodów, a dokonana ocena wiarygodności i mocy dowodów została przeprowadzona w granicach przysługującej Sądowi I instancji z mocy art. 233 §1 k.p.c. swobody osądu.

Wszechstronna analiza i ocena dowodów dokonana przez Sąd Rejonowy nie wykazała błędów natury faktycznej, czy logicznej, znajdując swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Sąd Rejonowy wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, a także na czym oparł poszczególne ustalenia. Sąd I instancji wskazał również wnioski, jakie wyprowadził z dokonanych ustaleń, opierając na nich swoje merytoryczne rozstrzygnięcie, co zostało zawarte w dokładnych i logicznych wywodach uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, ukształtowanym na tle wykładni art. 233 §1 k.p.c., skuteczne sformułowanie zarzutu opartego o ten przepis wymaga by strona powołująca go wykazała, że to, w jaki sposób dokonał tej oceny Sąd nie da się pogodzić z zasadami doświadczenia życiowego i/lub regułami logicznego rozumowania, bądź też wnioski z niej wynikające dla dokonanych ustaleń, które stały się podstawą faktyczną wydanego rozstrzygnięcia są wadliwe dlatego, iż nie uwzględniają treści zgromadzonych w sprawie dowodów w ich całokształcie. Ponadto oparta na tych podstawach jej negacja musi się odnosić do indywidualnie oznaczanych, nie natomiast generalnie do wszystkich przeprowadzonych w postępowaniu rozpoznawczym dowodów.

Wylimitowanie pewnych dowodów w wyniku uznania, że pozbawione są one wiarygodności albo, że nie są istotne i oparcie rozstrzygnięcia na innych dowodach samo w sobie nie stanowi naruszenia przepisu art. 233 §1 k.p.c., ale wynika z prawa sądu do swobodnej oceny dowodów. Jeżeli w sprawie zgromadzono różnicowany i sprzeczny, co do treści materiał dowodowy, o treści ustaleń faktycznych decyduje ostatecznie przekonanie sądu i jeżeli tenże sąd w

zakresie dokonanych wyborów uzasadni to w sposób zgodny z dyrektywami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c., to nie dopuszcza się błędnych ustaleń i naruszeń tego przepisu.

A. powinna była wykazać, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, albowiem jedynie to może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonania swobodnej oceny dowodów, nie zaś ograniczenie się do przedstawienia własnej, alternatywnej do ustalonej w toku postępowania pierwszoinstancyjnego wersji wydarzeń. Strona apelująca powinna posługiwać się wyłącznie argumentami jurydycznymi, zarzucając naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. (por. postanowienie SN z 14.01.2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8/139 oraz wyrok SN z 7.01.2005 r., IV CK 387/04, Lex nr 1771263). Przepis art. 233 § 1 k.p.c. reguluje jedynie kwestię oceny wiarygodności i mocy dowodowej przeprowadzonych w sprawie dowodów, a nie poczynionych ustaleń faktycznych, czy wyprowadzonych z materiału dowodowego wniosków. Uchybienia w tym zakresie winny się skonkretyzować w zarzucie sprzeczności ustaleń faktycznych z materiałem dowodowym.

Dodać należy, że ocena sądu nie narusza zasady swobodnej oceny dowodów, jeżeli z zebranego materiału dowodowego wyprowadza on wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, bo takie działanie mieści się w przyznanych mu kompetencjach swobodnego uznania, którą z możliwych wersji przyjmuje za prawdziwą. Tym samym nawet jeżeli na podstawie zebranego materiału dowodowego można wywnioskować inną wersję wydarzeń, zgodną z twierdzeniem strony skarżącej, ale jednocześnie wersji przyjętej przez Sąd I instancji nie można zarzucić rażącego naruszenia szeroko pojętych reguł inferencyjnych, to stanowisko apelującego będzie stanowić tylko i wyłącznie polemikę ze słusznymi i prawidłowymi ustaleniami Sądu (tak wyrok SA w Krakowie z 5.09.2012 r., I ACa 737/12, LEX nr 1223204). Nie wypełnienie przez motywy omawianego zarzutu tych wymagań powoduje, że stają się one jedynie polemiką z ustaleniami poczynionymi przez Sąd, która nie stanowi podstawy dla uznania go za usprawiedliwiony / por. np. orzeczenia SN z 23.01.2001r , IV CKN 970/00, Lex nr 52753, z 6.07.2005r , IIICK 3/05 , Lex nr 180925/

Analiza motywów jakimi posłużyła się apelująca wnioskodawczyni by zarzut ten uzasadnić jednoznacznie wskazuje, że formułując go nie uczyniła tego w sposób, który pozwolił by mógł na ocenę, iż jest on zasadny. W istocie opiera się on na negacji stanowiska Sądu I instancji , który uznał, że wnioskodawczyni wiedziała o długach matki.

Sąd Rejonowy wskazał w swoim uzasadnieniu na jakim materiale dowodowym oparł poczynione ustalenia i dlatego nie dał wiary zeznaniom wnioskodawców, ale K. J.. W sposób wnikliwy i wszechstronny tenże Sąd przedstawił motywy jakimi się kierował, a wnioskowi wysnutym przez Sąd I instancji nie można zarzucić, by były sprzeczne z regułami logicznego rozumowania, czy też doświadczenia życiowego. W szczególności wobec rażącej sprzeczności twierdzeń wnioskodawców i świadka K. J. Sąd I instancji nie tylko przeprowadził ich konfrontację, ale dokonując oceny wiarygodności stojących w opozycji do siebie zeznań wnioskodawców i świadka, uwzględnił jednocześnie pozostały materiał dowodowy w postaci zwrotnego poświadczenia odbioru korespondencji, z którego wynika, że wypowiedzenie umowy pożyczki J. J. odebrała córka A. B. (2) w dniu 13 maja 2002 roku co potwierdziła własnoręcznym podpisem. Słusznie także Sąd Rejonowy uwzględniając całokształt okoliczności wziął pod uwagę i to, że w miejscu zamieszkania J. J. oraz M. U. i M. J. prowadzone były czynności terenowe przez Komornika Sądowego, w sposób przekonujący wskazując, że wobec powyższego wnioskodawcy mogli przypuszczać, że J. J. posiada niespłacone zobowiązania.

Zdaniem Sądu Okręgowego w sprawie nie zostały przekroczone granice swobodnej oceny dowodów, albowiem na podstawie zaoferowanych przez strony dowodów Sąd Rejonowy wyprowadził prawidłowe wnioski zgodne z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy ogólnej, uwzględniając całokształt okoliczności sprawy, co uzasadnił w sposób rzetelny i przekonujący. Apelująca nie wskazała zaś na czym miałyby jej zdaniem polegać błąd logiczny w rozumowaniu Sądu Rejonowego, bądź sprzeczność oceny tego Sądu z doświadczeniem życiowym, jak i że ustalone przez tenże Sąd okoliczności są sprzeczne z treścią dowodów, z których zostały wywiedzione.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy uznał, że apelacja jest pozbawiona uzasadnionych podstaw i z tego powodu podlega oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w ten sposób, że obciążył nimi uczestników w zakresie przez nich poniesionym. Sąd II instancji uznał bowiem, że w rozpoznawanej sprawie nie zachodzą przesłanki

uzasadniające odstępnie od zasady ponoszenia kosztów wynikającej z dyspozycji art. 520 § 1 k.p.c., która ma także zastosowanie w postępowaniu nieprocesowym przed sądem drugiej instancji.